

Macešky

Barevné macešky
v truhlíku mám,
vždy vděčně si je prohlížím,
když je zalévám.

Okaté macešky jsou samý květ.
Na svět se usmívají,
štěstí rozdávají.
Za trochu vody kvetou a kvetou.
Svou krásou obšťastňují
naš lidský svět.

Ráda je zalévám,
a svou dlaní pozvedám
vytáhlé stonky,
horkem slehlé k nepoznání.

Některé květy uvadají.
Okvětní lístky upadají,
a místo nich se objevují
tobolky plné semen.

Dokonce v truhlíku nové,
mladé,
macešky se objevují.

Odnáším květiny
své milé do stínu,
ať nepraží už na ně slunce,
ani chvíli, ani hodinu.

Tam v stínu stromů dokvetou.

Je smutno mi,
že odkvétají.
Tak jako člověk
se mi zdají.
Kvetou jen chvíli,
pak místo po nich
prázdné je.

Však plní mě i naděje!

Že jako mladé macešky
brzy vyrostou,

a jako jejich předchůdci
krásně pokvetou,
tak na mém místě
budou děti mé.

Já pomaloučku odkvétám.
Raději stín, než slunce žár
už mám.

Však mé srdce plní dík,
touha i naděje.

Svou prosbu k Otci
v nebi vysílám.

Můj Bože, prosím,
dej, ať moje děti,
podobné jsou maceškám!

Ať rostou skromně
jako ten květ,
ať kvetou lidem k radosti,
a Tobě ke cti!

Ať ví,
že Ty,
je nejraději máš,

že Ty se o ně staráš,
že Ty je zaléváš.
Ať vodu živou
pijí s vděčností!
Ty sám je, Bože,
ve svém stínu chraň!
Ať jejich život nekončí
tu odkvětem,
ale novým, věčným životem.

Ať moje děti,
když na ně, Pane,
pohlédneš,
jsou ve Tvých očích milé,
vzácné, čisté.

Až svojí dlaní
zemdlené je pozvedneš,
nechť z Tvých úst zazní:
„Jsou mé.“